

קבץ

תּוֹרַת הַנַּחַל

דְּבִירִים נִרְאִים וְנִפְלְאִים, מְעֹרָרִים מְעִירִים וּמְחַזְּקִים, אֲשֶׁר מִתּוֹךְ הַנַּחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה נוֹבְעִים, לְהַחְיֹת נֶפֶשׁ כָּל חַי וּמְשֵׁשׁ וְשִׁקוֹן הַעֲבָרִים, לְהַתְחַזֵּק בַּעֲבוּרַת הַכּוֹרֵא בְּכָל דְּרָגָה שִׁיְהִי נִמְצָאִים

בְּעֵינַי שֶׁהֶעֱקָר הוּא הָאֲמוּנָה – לְקוּטֵי מוֹהַר"ן חֶלֶק ב' סִימָן ה'

אֲשֶׁר נֶאֱמְרוּ בַּשְּׁלַחַן הַטְּהוֹרֵר שֶׁל

מָרְזַן מוֹהַרְא"ש שְׁלִיט"א

בְּמַעֲרַת הָעוֹא דְרַעְוִין פְּרִשֵׁת חֶמֶת – תּשַׁע"ב

דְּבַר נִפְלְאוֹת מוֹמַעֲלַת הָאֲמוּנָה הַכְּרוּיָה בּוֹ יִתְבַּרַךְ, לִידַע שֶׁהֵפֵל בָּא מִיָּמֵינוּ יִתְבַּרַךְ וְעַל יְדֵי זֶה יוֹכֵחַ לְחַסֵּן הַכֹּל, וְלָזֶה זּוֹכִים עַל יְדֵי עֲנָוָה וְשִׁפְלוּת בְּהַתְקַרְבוֹת אֶל הַצַּדִּיקִים הַבְּטָלִים אֵלָיו יִתְבַּרַךְ, וַיִּכָּאֵר עֵינָיו נִחַשׁ הַנְּחֻשֵׁת וְנִקְרַת הַחֲצֵלָה מֵהַנְּחֻשִׁים הַשְּׂרָפִים שֶׁהֵם כְּנֶגֶד טְמֵאֵת הַנְּחֻשׁ הַקְּרָמוּנִי שֶׁכָּל עֲנָוָה הוּא כְּפִיּוֹת מוֹכֵחַ לְהֵשֵׁם יִתְבַּרַךְ.

יֵצֵא לְאוֹר עֶרֶב שֶׁבֶת קֹדֶשׁ פְּרִשֵׁת חֶמֶת תּשַׁע"ג

עַל יְדֵי תַלְמִידֵי מַתִּיבְתָא 'חֹכֵל הַקֹּדֶשׁ' חֲסִידֵי בְּרַסְלָב

עִיר הַקֹּדֶשׁ יְרוּשָׁלַיִם תּוֹכֵב"א

סְעוּדָה שְׁלִישִׁית פְּרֻשֵׁת חֲמַת תשע"ב

מְאָמֵר

וְהַבֵּיט אֶל נִחַשׁ הַנְּחָשֶׁת וְחִי

בסְעוּדָה שְׁלִישִׁית, סְעֻדַת רַעְוָא דְרַעְוִין, דִּבְרַ מוֹחֲרָא"ש נ"י דִּבְפוּרִים נוֹרְאִים וְנִפְלְאִים מְאֹד עַל פִּי דְבָרֵי רַבְנֵנוּ ז"ל לְקוּמֵי מוֹחֲרָ"ן חֲלָק ב' סִימָן ה' הַמְדַבֵּר מְאֻמְנָה, עֵינֵן שָׁם.

על-יְדֵי נְפִילַת הָאֻמְנָה בָּאִים מִבּוֹת מִפְּלָאוֹת

פְּתַח וְאָמַר מוֹחֲרָא"ש נ"י, רַבְנֵנוּ ז"ל אָמַר (מוֹחֲרָא"ש נ"י חֲזַר בְּקַצּוֹר עַל נִקְדָּה אַחַת שֶׁבְתוֹרָה זוֹ שֶׁל רַבְנֵנוּ ז"ל): הָעֵקֶר הוּא הָאֻמְנָה, וְצָרִיף כָּל אֶחָד לְחַפֵּשׂ אֶת עֲצָמוֹ וּלְחַזֵּק אֶת עֲצָמוֹ בְּאֻמְנָה, כִּי יֵשׁ סוֹבְלֵי חֲלָאִים, שְׂוִישׁ לָהֶם מִבּוֹת מִפְּלָאוֹת, וְהֵם סוֹבְלִים חֲלָאִים רַק בְּשִׁבּוּל נְפִילַת הָאֻמְנָה, בְּבַחֲיַנְתָּ (דְּבָרִים כח): "וְהַפְּלֵא ה'" אֶת מוֹבְתָךְ מִבּוֹת גְּדֻלַּת וְנִאֻמְנֹת וְחֲלִים רַעִים וְנִאֻמְנִים" וְנִאֻמְנִים דִּיקָא, כִּי הֵם בָּאִים עַל-

ידי פגם אמונה, כי על-ידי נפילת האמונה באים מכות מפלאות, שאין מועיל להם לא רפואות ולא תפלה ולא זכות אבות, כי כל הרפואות הם על-ידי עשבים, והם גדלים רק על-ידי אמונה; עין שם כל זאת בדברי רבנו ז"ל.

על ידי אמונה יש הכל, ובלי אמונה אין כלום:

והסביר מוהר"א ש"נ"י, כי הנה אמונה היא יסוד הכל, ומי שיש לו אמונה תייו חיים (שיחות הר"ן סימן נג), כי בשיש לו טוב בודאי טוב לו, ואפלו בשיש לו רע, חס ושלום, יודע שהכל מתקדוש ברוך הוא למען טובתו הנצחית, ומתחזק מאד בכל מה שעובר עליו, ועל ידי זה זוכה סוף כל סוף לראות את הטוב בגלוי, מה שאין בן מי שאין לו אמונה, אין לו בפה להחיות עצמו, כי בשיש לו טוב, מפתח ודואג פן יפסיד אותו, ובשיש לו רע, אין לו בפה לנחם ולחזק את עצמו, ולכן אין לו כלום, ועל בן חבל תלוי באמונה, ואפלו כל הרפואות תלויות באמונה, כי בשיש לו אמונה שהרפואה שלו תלויה ביד תקדוש ברוך הוא, אזי תקדוש ברוך הוא מזמין לו סממני הרפואה הצריכים לו, ומתרפא בקלות, מה שאין בן מי שאין לו אמונה, ותולה רפואתו בדרך הטבע ובמקרה ובמזל, קשה לו מאד למצא הרפואות הצריכות לו בזמנו, וסובל מאד ממכאוביו

ומתפתחות שלו, רחמנא ליצלן, ולכן עקר עבודת אדם להשלים עצמו באמונה, ולזבד אמונתו בכל עת, עד שיעלה בכל פעם אל אמונה יותר ברורה ומזככת, ועל ידי זה יזכה לכל מיני השפעות טובות ברזחניות ובגשמיות, ולא יחסר לו שום דבר בקל.

פגם האמונה הוא ענין של כפירה בטובה שעושה הקדוש ברוך הוא

והנה מבאר בדברי רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן ד'), שעקר פגם האמונה, שהוא פגם הכפירות והאפיקורסות, בא ממצח הנחש, הינו מן הנחש הקדמוני, שהעיו מצחו לומר לשון הרע על בוראו, והסית לאדם תוה שיאכלו מעין הדעת טוב ורע, פי הכשיל אותם בפגם הישות והגאות, וכמו שכתוב (בראשית ג) והייתם באלקים וגו', ופגם הישות והגאות הוא פעוּבד עבודה זרה, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (סוטה ה' ע"א): כל מי שיש בו גסות פאלו עובד עבודה זרה, פי לא יתכן לאדם להגביה עצמו נגד בוראו, ולהיות כפוי טובה למי שהכין לו הפל, פי אם על ידי שדוחה מעל עצמו השכינה הקדושה, ותולה הפל בטבע מקרה ומזל, נמצא פעוּבד עבודה זרה מפוש, וכמו שעשו הרשעים המפרסמים, פגון אותו האיש, יפח שמו, שעשה מעצמו ישות ומציאות, והטעו העולם אחריו, עד שעשו אותו לאליל ועבודה זרה מפוש, רחמנא ליצלן, והפל נמשך ממצח

הנחש הקדמוני, שהסית לאדם ותוהו להיות כפויי מוכה לבוראם, ולהתאוות להיות להם ישות ומציאות בעולם, וכמו שאמר להם, והייתם באלקים וגו', ובאמת אם תיה להם ישוב הדעת, היו מפירים מוכה לבורא עולם, שהכין הכל בשבילם, עד שלא חסר להם כלום, והיו מהללים ומודים לשמו יתברך על כל החסד שגמל עמכם, אבל עקר הסתת הנחש הקדמוני, שהוא היצר הרע, להכניס ישות וגאווה באדם, עד שמתחיל להכחיש בטובות שגמל עמו הקדוש ברוך הוא, עד שבא לעבודה זרה ממש, רחמנא ליצלן, ולכן עקר התקון של הטא עין הדעת רק ענוה ושלמות, לדעת שאין לו כלום אלא מה שנתן לו הבורא יתברך שמו, ולהכיר מוכה אליו יתברך על כל החסד שעושה עמו בכל עת, וזהו יסוד האמונה, ועל ידי זה יהיה לו חבל, בני חיי ומזוני רויחא, ולא יחסר לו שום דבר כלל.

לעקר האמונה זוכים על ידי אמונת צדיקים

אבל לאמונה ברורה בקדוש ברוך הוא אי אפשר להגיע אלא על ידי אמונת צדיקים, כי הצדיקים האמתיים מגלים את דרכי האמונה, ומעוררים נשמות ישראל להגיע אל אמונה קדושה וטהורה, ובליעדם אי אפשר להגיע אליה כלל, וכמו שכתוב (שמות יד) ויאמינו בה' ובמשה עבדו, ואמרו חכמינו הקדושים (מכילתא בשלח) אם בה'

האמינו במשה לא כל שכן? אלא ללמוד, שהכל המאמין ברוח ישראל, מעלה עליו הכתוב כאלו מאמין במי שאמר והיה העולם, עין שם. כי רק על ידי אמונת צדיקים זוכים לדעת את דרכי האמונה באמת, ולהפיר טובה אל הקדוש ברוך הוא על כל החסד שעושה עמנו בכל עת, כי הצדיק מלמד דעת את הבריות, שכל החיים שלהם, הן ברוחניות והן בגשמיות, תלויים רק ביד הקדוש ברוך הוא, וצריכים להפיר טובה אליו ותברך על זה.

באור בדברי רבנו ז"ל שהרוח חיים מקבלים מהצדיק

וכמו שאומר רבנו ז"ל (לקימי מותרין חלק א' סימן ח'), שעקר הרוח חיים מקבלים מן הרב והצדיק שבדור, עין שם. ולכאורה יפלא, הלא עקר הרוח חיים מקבלים מהקדוש ברוך הוא, ולמה אומר רבנו ז"ל שהרוח חיים מקבלים מן הרב והצדיק שבדור? אבל התרוץ הוא, שבלי הצדיק אין אדם יודע מאפוא מגיע לו הרוח חיים, ותולה הכל בטבע מקרה ומזל, חס ושלום, אבל הצדיק מגלה לו שהרוח חיים מקבל מהקדוש ברוך הוא, ומעורר אותו להפיר טובה אל הקדוש ברוך הוא שנותן לו הרוח חיים, ועל ידי זה ממשיך על עצמו רוח חיים חדשה, ולכן נחשב כאלו מקבל רוח חיים מן הצדיק, כי בלי הצדיק לא היה יודע מן הרוח חיים שלו כלל.

הכבוד שנותנים ליראי ה' בא מחמת ענוה ושפלות

ועל כן הוא מצוה גדולה לכבד יראי ה', וליקר אותם בכל מיני כבוד, כי על ידם באים לדבקות השם יתברך, ולקבל רוח חיים אמת, ומי שחושב שידע הכל בעצמו, ואינו צריך להיות מקרב לצדיקים וליראי ה', שרוי בדמיון גדול, ולפי האמת אין לו כלום, כי הגאות והישות מסתירות מפניו אור האמונה, עד שרחוק מכבודו יתברך, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (פוסה ה' ע"א) כל מי שיש בו גסות הרוח, באלו דוחק רגלי השכינה, ועל הפעל גאווה אומר הקדוש ברוך הוא, אין אני והוא יכולין לדור בעולם, נמצא שנסתר מפניו כבודו יתברך לגמרי, ולכסוף בועט בכל הטובות שעושה עמו הקדוש ברוך הוא, ולא נשאר בידו כלום, אבל כשמוקרב לצדיק אמת, אזי הצדיק מאיר בו שפלות (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן עב), ואז בא אל ברור וזכור האמונה, ומפיר טובה להשם יתברך על כל הטובות שעושה עמו בכל עת, ואז יש לו חיים טובים באמת.

סימן להכיר אם יש לאדם אמונה בהשם יתברך

ובזה אפשר להכיר אמונתו של אדם בתקדוש ברוך הוא, כפי שמכבד יראי ה', כי מי שמכבד יראי ה', סימן שמכבד את מי

שאמר והיה העולם, ומי שפוזלול ביראי ה', סימן שפוזלול בכבודו
 יתברך חס ושלום (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן יד). ולכן עקר עבודת אדם
 להכניס בעצמו אמונת חכמים באמת, ולהזהר בכבודם ולנקר אותם
 בכל מיני כבוד, ועל ידי זה יבוא לאמונה זכה וברורה בהקדוש
 ברוך הוא, ותהינה לו רפואות וישועות וכל ההשפעות הטובות
 הבאות עם האמונה, ויחיה חיים טובים בזה ובבא לנצח, אשרי לו
 ואשרי חלקו.

למה היה ענין נשיכת הערפים ומהו התקון על ידי נחש הנחשת?

וקשר מוהר"א ש"נ את הענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא
 ונפלא מאד, כי הנה מצינו בפרשת השבוע שדברו העם באלקים
 ובמשה, ונענשו בענש הנחשים הערפים, וכמו שכתוב (במדבר כא)
 וידבר העם באלקים ובמשה וגו', וישלח ה' פעם את הנחשים
 הערפים וינשכו את העם וגו', והתקון והרפואה שלהם הייתה על
 ידי שעשה משה נחש נחשת, ותלה אותו על הנס, והיה אם נשך
 הנחש את איש והביט אל נחש הנחשת וחי.

ויש להבין מהו הענין של נשיכת הנחשים הערפים? ואיך היה
 התקון על ידי נחש הנחשת שעשה משה?

התחלת הפגם שלהם היתה כפית טובה

והנה על פי דברי רבנו ז"ל הנ"ל מובן כל הענין מאד, כי התחלת הפגם שלהם היה פגם האמונה הבא מישות והגאות, שהיו כפויי טובה לתקדוש ברוך הוא ולמשה, על כל הטובות שעשו עמם, וכמו שאמרו (פסוק ה') **למה העליתנו ממצרים למות במדבר כי אין לחם ואין מים ונפשנו קצה בלחם הקלקל, וכפית טובה שלהם היתה לתקדוש ברוך הוא ולמשה ביוחד, וכמו שכתוב וידבר העם באלקים ובמשה, ופרש רשי, השוו עבד לקונו, כי פגם האמונה בה, ופגם אמונה בצדיקיו האמתיים, נחשב בפגם אחד, והם תלויים זה בזה, כי מיד שמזלזל בראי ה', ואין לו אמונת חכמים, מזה בא אל פגם אמונה בה, ומזלזל בכבוד ה', כי כל מציאותו ומהותו של הצדיק, רק לגלות כבוד השם ותברך בעולם, ורק על ידו יכולים לבוא אל אמונה בה' באמת.**

כיון שתפשו אמונת הנחש הקדמוני כפוי הטובה נעשו בנחשים

ולכן תכף ומיד נעשו (פסוק ו'), **וישלח ה' בעם את הנחשים השרפים וינשכו את העם וגו',** כי הם תפסו אמונת הנחש הקדמוני, שהיה בעל גאות, ודבר לשון הרע על בוראו, והכשיל אדם וחוה בפגם הישות והגאות, שהוא פגם עבודה זרה ופגם אמונה, רחמנא ליצלק,

עד שעברו על צווי בוראם, כי היו צריכים להכיר טובה אל הקדוש ברוך הוא על שפרא כל העולם בלו בשבילם, ולא היה חסר להם כלום, ובמקום זה, היו בפניי טובה, ובעבור תאוה של גאות וישות "והייתם באלקים", עברו על צווי בוראם, וגרמו מה שגרמו, וכן עשו עכשו במדבר, שעקר הפגם שלהם היה פגם של כפוי טובה, וכמו שאמרו (פסוק ה) **כי אין להם ואין מים ונפשנו קצה בלחם הקלקל**, הרי השם יתברך נתן להם מן לאכול, ובאר לשמות, והיו להם את כל הטעמים שבעולם, והם כפרו בטובה הגדולה הזאת, ואמרו **כי אין להם ואין מים וגו'**, וכן דברו נגד משה, שמסר נפשו להוציאם ממצרים ולהביא להם כל הטובות הללו, אבל ממדת כפוי טובה, כפרו בכל, ודברו רע על ה' ועל משיחו.

ועל זה בא להם הנחשים השרפים השורפים בארם שניהם, מדה כנגד מדה, להזכיר אותם על פגם הנחש הקדמוני, וכמו שפרש רש"י (פסוק ו), **"יבא נחש שלקה על הוצאת דבה, ויפרע ממוציאי דבה, יבא נחש שכל המינין נטעמין לו טעם אחד, ויפרע מןפניי טובה שדבר אחד משתנה להם לכמה טעמים"**, כדי לעורר אותם בתשובה.

על ידי שמתחזק להפיר בטובת הקדוש ברוך הוא זוכה לחיים טובים
 וכן הוא בכל דור ודור, שהנחש, שהוא היצר הרע, מסית אדם
 לכפר בטובת הקדוש ברוך הוא, שגומל עמו טובות נפלאות בכל
 עת, כי בשאדם יודע שכל פרנסתו מהקדוש ברוך הוא, הרי זה כמו
 אכילת מן ממש (לקושי תלכות נטילת ידים שהרית תלכה ב), וכשאדם מתחזק
 באמונה, ומפיר טובה להקדוש ברוך הוא, אזי לא חסר לו שום דבר
 כלל, ויש למלאכתו ולמאכלו כל הפעמים טובים שבעולם, כי יודע
 שכמו שהקדוש ברוך הוא פרנס אותו היום, כמו כן יפרנס אותו
 למחר, וכמו הפעשה מבטחון שספר רבנו ז"ל, שהיתה לו אמונה
 ובטחון בהקדוש ברוך הוא, ובכל יום הרויח פרנסתו על ידי מלאכה
 אחרת, והיה תמיד יש ושמת "והפעודה היתה סעודה!" אבל מיד
 ששומע אדם להסתת הנחש, ונכשל במדת "כפוי טובה", באלו אין
 הקדוש ברוך הוא נותן לו כל מה שצריך, אזי עלול לאבד כל
 השפעותיו, ולסבל הרבה מאד בחיים, רחמנא ליצלן, ולכן העקר
 להתחזק באמונה בה' ובצדיקים האמתיים, ולהפיר טובה להקדוש
 ברוך הוא ולצדיקים על כל תחסד ששמקבל מהם, ואז יהיה חיים
 טובים באמת.

עקר התקוין שלהם היה על ידי שהתודו שפגמו באמונה ולכן עקר התקוין היה על ידי שבאו אל מלשה רבנו ואמרו (פסוק ז), **חטאנו כי דברנו בה' ובה' שפגמו באמונה בה' ובאמונת צדיקים, והכירו שנתעורר אצלם פגם הנחש הקדמוני, שהוא פגם תישות והנאות, ולכן בקשו ממשלה התפלל אל ה' ויסר מעלינו את הנחש, "הנחש", בה"א הידיעה, ובלשון יחיד, הינו הנחש הקדמוני, כי הכירו שהתעוררה אצלם טמאת הנחש הקדמוני, והכירו שרק בכה תפילת הצדיק, שהוא מלשה רבנו, יזכו להנצל ממונה, וכמו שאומר רבנו זל (ספר המדות אות צדיק סימן ק), הצדיק יש לו כח להתפלל על אדם, שינצל מחטאים, ובקשו שמשלה רבנו ימשיך רפואה שלמה לכל מכותם, כי הכל תלוי רק באמונה.**

בדבר שתקדוש ברוך הוא מכה, בו הוא מרפא ואז אמר תקדוש ברוך הוא למשה, עשה לך שרף ושיב אותו על נם והיה כל הנשנה וראה אותו וחי, כי תקדוש ברוך הוא הראה להם שפגמו במדת הנחש, וגם רפואתם תהיה על ידי הנחש, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (שמות רבה פרשה כ"ו סימן ב) בדבר שתקדוש ברוך הוא מכה, בו הוא מרפא, כי הנחש נברא לנפות האדם, ואם אדם סר ממונו ואינו מצית לו, בזה מתקן את אשר פגם באמונה,

וממילא יש לו רפואה התלויה באמונה, ועל כן אמרו חכמינו הקדושים (ראש השנה כ"א ע"א): וכי נחש ממית או נחש מחייה? אלא כל זמן שהיו מסתבלין בלפי מעלה ומשעבדין את לבם לאביהם שבשמים היו מתרפאים, ואם לאו היו נמוקין, שאלו הם דברי רבנו ז"ל בתורה זו, שכל הרפואות באות רק מאמונה, ותקף ומיד שהבינו ששימת הנחש על הנם, היתה לעורר אותם להסתכל בלפי מעלה, ולהמשיך על עצמם אמונה, אז קבלו רפואה.

נחש הנחשת – תקון לפגם האמונה:

ונהו עניו, ויעש משה נחש "נחשת" ויקא, תקון לפגם האמונה, לשון נופל על לשון, כי הקדוש ברוך הוא אמר למשה לעשות "נחש", ועשה משה נחש "נחשת", לשון נופל על לשון, (כמו שפרש רשי פסוק ט'), כי הפגם שלהם היה פגם הלשון, שתפסו אמונת הנחש, שדבר לשון הרע על בוראו, ותלו הכל בטבע מקרה ומזל, ועכשו תקנו הפגם שלהם על ידי לשון קדש, שהסתכלו בלפי מעלה ושעבדו לבם לאביהם שבשמים, ותלו כל הסבות רק בהקדוש ברוך הוא, שזהו וישמחו על הנם, שהפירו שאין שום טבע בלל, רק הכל "גם" מהקדוש ברוך הוא, הפך מה שנאמר אצל גלית (שמואל א' יז), ומצחת "נחשת" על רגליו, כי גלית היה מצח הנחש, ובא ללחום

בישראל עם כפירות ואפיקורסות, ותלה הכל בטבע מקרה ומזל (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן ד'), אבל דוד המלך הכניע אותו בכח האמונה הקדושה, שהם החמשה אבנים שלקח מן הנחל, שזרק אותן במצחו, שהן החמש תבות של קריאת שמע, בְּדַאִיתָא בְּתַקוּנֵי זַהַר (דף ס"ב), ולכן גם משה עשה "נחש נחשת" דיקא, לשון נופל על לשון, ללמד לנשמות ישראל שזה היה הפגם שלהם, ורק על ידי חזק האמונה, יתרפאו מכל מחלותם, ולא ישלט בהם הנחש כלל.

התקון של "לשון נופל על לשון" – להשתמש בדבורים קדושים

וזהו והיה אם נשף הנחש את איש, והביט אל נחש הנחשת וחי, שתכף ומיד שהביטו אל נחש הנחשת, והשפילו שצריכים לתקן "לשון נופל על לשון", ולהשתמש בלשונם בדבורים קדושים של תפלה ושבח והודאה להשם יתברך, על ידי זה היתה רפואה לכל מכותם, וכמו שמוספרת הגמרא על רבי חנינא בן דוסא (ברכות לג ע"א), שפעל הרבה נסים ושנוי הטבע בתפלותיו, ופעם פגע בו ערוד, ומת הערד, ולקח רבי חנינא בן דוסא הערד על כתפיו, והביאו לבית המדרש, להראות שאין הנחש ממית, אלא החטא ממית, כי עקר הרפואה תלויה רק באמונה, ומי שחזק בתפלה

ובאמונה, לא ישלט בו הנחש כלל, אדרבה! הנחש ימות, ולו תהיה רפואה מכל מחלותיו.

על ידי שרואים שפלות הצדיקים מקבלים שפלות להבנע לפני ה' ונהו עצם המעלה להיות מקרב לצדיקים אמתיים, המגלים דרכי האמונה בעולם, כי הצדיקים בטלים ומבטלים בעיני עצמם לגמרי, ואפילו אחרי שזכו לכל המדרגות והתשגות שלהם, יודעים שלפי גדלת השם יתברך, עדין לא השיגו כלום, ולכן משתדלים בכל עת לעלות עוד יותר ועוד יותר, ועל ידי זה זוכים אל מה שזוכים.

וכן כל מי שמקרב אליהם, נופל עליו עננה ושפלות עצומה, כי עושה קל וחומר בעצמו, ומה הצדיק שכל כך דבוק בשם יתברך, אחזו עצמו ללא כלום, ומנסה בכל פעם לעלות יותר ויותר, אני הפשוט, על אחת כמה וכמה שצריך להתחזק עצמי בשפלות, ולדעת שעדין לא התחלתי להשיג כלום, ועל ידי מדת השפלות יזכה לאמונה זכה וברורה, ואזי ימשיך על עצמו כל התשפעות טובות התלויות באמונה, ולא יחסר לו שום דבר כלל.

מעשה מגדלת מרן החתם סופר זי"ע

וספר מוהרא"ש נ"י, שהגאון הצדיק רבי עקיבא סופר זצ"ל בעל
 ה"דעת סופר", נין ונכד למרן ה"חתם סופר" זי"ע ספר פעם,
 (מוהרא"ש נ"י הכיר אותו בגלותו בירושלים, ונתפרד מפיו בפה פעמים), מלצם
 ענותנותו ושלולתו של זקנו ה"חתם סופר", זכותו תגן עלינו, שאף
 על פי שמצד אחד זכה למדרגות רמות וגבוהות מאד, אבל מצד
 שני הפש לעצמו זכותים ומליצי ישר לצאת זכאי במשפט ביום
 הדין, כי פעם בערב יום הכפורים רצה התנו של ה"חתם סופר"
 זכותו תגן עלינו, הגאון הצדיק רבי משה טוביה ליימן זצ"ל (בעלה של
 בתו מרת הינדא ע"ה), להכנס לחדר חותנו לקבל ברכה, וכשפתח הדלת
 נרתע לאחוריו, ותקף יצא מן החדר והתעלף, וכשעוררו אותו, שאל
 אותו ה"חתם סופר" זי"ע, למה התעלף? ואמר לו התנו: שכשפתח
 את הדלת ראה אור גדול ואש לוהטת, ולכן התעלף. ואמר לו
 החתם סופר זי"ע: נכון הוא, שהרי היה אצלי אורח גדול ונכבד,
 הוא אליהו הנביא זכור לטוב...

ענותנותו הנוראה של מרן החתם סופר

והנה בערב יום כפור סמוך לערב, פתאום קרא החתם סופר זי"ע
 לבתו מרת שמחה ע"ה, ואמר לה שתלך מהר אל יתומה אחת

בקצה העיר פרעסבורג, ותאמר לה שלא תכבה ולא תצטער, כי מיד אחרי יום כפור ידאג התתם סופר בעדה לשדוד הגון, ובתחלה סרבה בתו של התתם סופר ללכת, ואמרה לאביה, אבא, הרי הזמן קצר וסמוך מאוד לערב, וכמעט הגיעה כבר קדשת היום, ולמה לי ללכת עכשו, ענה ואמר לה התתם סופר זי"ע, בתי, אני צריך זכיות לזכות בדין ביום הכפורים, לכי מהר ותגידי ליתומה כמו שבקשתי... ומים ה'דעת סופר: צאו וראו את גדלת "התתם סופר זי"ע, אשר אף שמצד אחד זכה בערב יום הכפורים לגלוי אליהו הנביא, ומצד שני בקש להוסיף זכיות כדי לצאת זכאי בדין ומשפט...

אבל כד דרכן של צדיקים, שאף פעם אין להם גדלות וישות מכל הדרגות שלהם, אדרבה, זה מביא להם שפלות וענוה יתרה, ולכן גם על כל המקרב אליהם נשפע ענוה ושפלות, וזוכים לקבל כל מיני השפעות טובות על ידיהם.

באור נפלא בענין שהפירה "מטהרת טמאים ומטמאה טהורים"

ואמר מוהר"א ש"נ, שזה מרפז גם במצות פרה אדמה המזכרת בפירשת השבוע פירשת חקת, כי עליה נאמר "מטהרת טמאים ומטמאה טהורים", פרוש, מי שאוחז עצמו בטמא, וכאלו לא זכה

עדין לכלום, הוא מקבל טהרה עליונה, ותמיד יעלה מדרגא לדרגא, מה שאין בן מי שאוחז עצמו טהור, וכאלו כבר זכה להשגה גדולה, הוא נעשה טמא, כי באמת אין לו כלום, כי העקר הוא ענוה וישפלות.

עפר תקון הטא הנחש יהיה על ידי משיח

ועקר תקון הטא הנחש, שהכנים ישות וגאות בעולם, יהיה על ידי משיח צדקנו, כי משיח בגימטריא נח"ש, כי משיח צדקנו יכנים בעולם אמונה זכה וטהורה, ויפירו כלם שאין שום דרך להיות חיים טובים ואמתים, רק על ידי אמונה בה' ובצדיקיו האמתיים.

והשם יתברך יזכנו להגיע אל אמונה זכה וטהורה באמת, ונזכה להיות מקרבים אל צדיקים אמתים המלמדים אותנו דרכי האמונה, עדי נזכה לעלות ולהכלל בו יתברך לגמרי, מעתה ועד עולם, אמן ואמן.

